

מסורת הש"ס

מוסף רש"י

הַיָּדֵי זֶמֶן. שֵׁשׁ עָשָׂר
חֲדָשׁ לְחֹלֵלֹת מִשְׁכַּנְהֶן
כִּבְעוּ עֲלֵיהֶם מִלְּחָמָה לְמַחֲזִיקֵם
וְלִפְלֹתָתָם שֵׁשִׁים יוֹם.^(דקלוק)
וְלֹא יִשְׁלָחוּ אֶת־הַיָּדֵי
שֶׁנֶּחֱזַקוּ בְּהֶחָלֵם אֶל אוֹתָם עַל
מִשְׁכַּנְהֶם מִתְחַבְּרִין.^(שש)
וְיָדֵי דִמְתָּה יִרְאֵה דִּבְרֵיהֶם
חַי יְהוֹיָכִן מִשְׁכָּה דִּבְרֵיהֶם
לְדַקְלֹק.^(דקלוק) וְיִרְאֵיכֶם
בְּחִירֻמָּה. אִם כֹּה יִשְׁלָח
מִיִּשְׂרָאֵל לְקֹחַר יִרְאֵה יִרְאֵה.^(דקלוק)
אִם כֵּן יִרְאֵה יִשְׁלָח
שְׂמֹאלֹתָם מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ קִרְדָּפֵם
יִצְלַח בְּחִירֻמָּתָם מִן־הַיָּדֵי
דְּהַמְשֵׁר בְּחִירֻמָּה. וְיִשְׁלָח
גִּזְרֵי עַד גִּזְרֵיהֶם.^(דקלוק)
מִרְיָה דִּאֲבָרָה.^(יג)
לְקֹחַ מִשְׁכָּה יִשְׁלָח.^(דקלוק)
וְיִשְׁלָח יִשְׁמֵעֵאל בֶּן־דָּקְלֹק.

לפי ששנינו בו. לקמן מקמי עלה:
הגיע זמן ולא נישא. לקמן בפרק
אב"ט (ו.י.) מן נמנין לבטלה שנים עשר
חדש שמעבדה הכעל והוציר על
ההשואף לתפרנס עמה כחשטין.
לפרנס קנדייר'ר בלע"ו. ולאמנה
שנשתי יום: הניע זמן. זה ולא נישא
לחיה. לקמן מפרש עכב הכעל:
ואוכלות משלו. שהכעל חיב כמוות:
שאמו מתקנת ב"ד דלקמן בפרק
גמרה (דף טז:) וכללות כפרות.
אם ככן הוא וזהו תי' ישראל שכהן
ממלאי' לת אשמו תרומה כדליף
לקמן דף טז: מוכין ב' יוקה נפס':
שקנת שניו כסלה נישא בו. להודיע
שתקנת חכמים מעבדתו בלעס
והיון עכב וז' שלו: מריה דאכרס
בו. תמה על דברי רב ואמר מריה
דאכרס חזק זה היה שמואל לומר
כן. ועוד שמה רב יוסף וכתב למדור
ומהיה על דבריו הראשונים: פלי
גויא בדלה פניא. חלה עעם משנה
שניה כמנשה שאניה שניה: ומקשין
לרב יוסף כי הניא וזה ולא נישא
פניא וזה פניא. וז' שניה חז' שניה:
אלא פלי פניא דפרסר טעמא
בדתיא דלא מפרס טעמא. משמתי
טעמא מפורש כחוקה כדי שישכר
לגבי' חז' הניע זמן אין שום טעם
מפורש בה לומר מפני מה חס הגיע
ומן בחדא בשבת אינו מעלה לה
ממוות: ופינא' בחד כבס.
כונה רב יוסף קאמר לה: ועכשו
ששנינו שקדו. ובשיל תקנה זו הוא
מכריב בלעס בחד בשבת מעשה
אחיה ששנינו בו: לפיכך. רב יוסף
מתקיים לה משניה דנפשיה מפורסר
ואמר לפיכך הואיל ולמדנו שהמעבד
מתמת אום אינו חיב לונה חלה
הוא בו: פניא' חס קאינא. הני ממוין:
מספספס שדה. לשון מטר סוספ
סוספ

(משלי כח) נשטפה שדך. כלומר מולך גרם כי מהיום אני מוטלת עליך לזון:
פשיט

ובפחותה מנת שלש נאמן לאוסרה עליו. ותימה דכא משעת דמסא
 יאכא מ"ד דתקנו ומן בגעין משום פירי אכל משום שמה יתפא ע
 וטות דלמי לדי מיהא דרביי בהמראה ובעדים לא שמיא אי גמי הכא
מפני מה אמרו בתפליה נשאת איום הרביעי אפי' ששנינו ב'ו'. אפי'
 מה פירושו מיהא מה אמרו גלומר מרזא ונפקא מינה שמיא
 יוסוף קא תמיהא דלגבריה דלא נפקותא מרזא שמיא דבידי אלא שמיא
אלא אי אתמר הכי אתמר א"ר יהודה אמר שמואל.
מפני מה אמרו ב'ו'. גניחותא גרסין לה ולא נא להקשות אלא
 דנשאת דרביי כדי שחנצל בחמשי משום דברא שגמארה ו
 גליה משום דברא ואומר ר"י דעל דברא אינה אלא עצה טובה ו
 דלמר טעמא משום דברא דלא משום איקורי דעמא לא משיגינ

^(א) נישאת ליום הרביעי ואלמנה ליום החמישי
שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעיירות
כיום השני וכיום החמישי שאם היה לו מענת
בתולים היה משכים לבית דין; גמ' אמר
רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל מפני
דאמרו בתולה נשאת ליום הרביעי לפי
שששששו^(ב) הגיע זמן ולא נישאו אוכלות משלו
ואוכלות בתרומה יכול הגיע זמן באחד בשבת
ויהא מעלה לה מזונות לכך שנינו בתולה
נשאת ליום הרביעי אמר רב יוסף מריה
דאברהם תלי תניא בדלא תניא הי תניא והי
אלא תניא הא תניא והא תניא אלא תלי תניא
דמפרש טעמא ברתניא דלא מפרש טעמא
אלא אי אתמר הכי אתמר אמר רב יהודה
אמר שמואל מפני מה אמרו בתולה נשאת
ליום הרביעי שאם היה לו מענת בתולים היה
משכים לב"ד ותינשא כאחד בשבת שאם
היה לו מענת בתולים היה משכים לבית דין
^(ג) שקדור חכמים על תקנת בנות ישראל שיהא
סודרה בסעודה שלשה ימים אחד בשבת ושני
בשבוע ושלישי בשבת ורביעי כנסה ועכשיו
שששששו שקדור אותה ששששו הגיע זמן ולא
נישאו אוכלות משלו ואוכלות בתרומה
הגיע זמן באחד בשבת מתוך שאינו יכול
לבגום אינו מעלה לה מזונות לפיכך חלה
הוא או שחלתה היא או שפירסה נדה
אינו מעלה לה מזונות ואיכא דבעי לה
מביעיא חלה הוא מהו התם מטעמא מאי
משום דאנים והכא נמי הא אנים או דלמא
התם אנים בתקנתא דתקיני ליה רבנן הכא לא
זאם תמציי לומר חלה הוא מעלה לה מזונות
שחלתה היא מהו מציי אמר לה אנא הא קאימנא
או דלמא מציי אמרה ליה נסתחפה שדהו
וזאם תמציי לומר אמרה ליה נסתחפה שדהו
פירסה נדה מהו בשעת ווסתה לא תיבעי לך
דלא

מהיום אני מוטלת עליך לזון:
פשיט

ניסת ברביעי גם צאאר נשים
הדבר על ידי עדים והשטא

ומימה דהכא משמע דמשום חששא דזנות חקטו חשאה
י אכל משום שמה יתפס על בה לחמוה לא חיישין מש
ועדים לא שכיח אף ימי הכא שלא משב עמו באיסור כל
דבריו דמי ששנינו ב' אין שולל הטעם למה נשאת
ומהו מאי נפקא מינה שחיקטו שנשאת בדבריו ומשני
ומהו מפרשה הכדי ששם היה לו טענה בתולים והוא מניח
א"ר יהודה אב שמואל. ולא דרשין דר יוסף דהא ר
לא הוה אב להקשות ואלו ומנשא בחדש שבט: שבת: דהא ר
שי משום דבכה שנאמרה בו לדגים כדאמרין לקמן (דף
הא אינה אלא ענה טובה ולא מקרי עבריינה אבל משום
איקריה דעמא לא חיישין ומאי נפקא מינה אלא וד

עין משפט
נר מצוה

א א ב מ י ס יי מהל'
אישת הל' קו פתג
עשין מה טוש"ע אה"ע
סימן קד ספ"ג:
ב ג ד מ"י שם הלכה יט
וסתג שם טוש"ע שם
ס"ו ט ספ"ג:

לְעוֹי רַעֲשׁי

קנדיד"ר [קונטידידיר].
לצייד.

תוספות רי"ד

בתולה נשאת ביום ד'
ואלמנה ביום ה'
שבעים בשבת ביד

[illegible]